

ingénue

ingénue

Charlotte Groeneveld

Schrijver: Charlotte Groeneveld
Coverontwerp: Charlotte Groeneveld
ISBN: 9789465460277
© Charlotte Groeneveld
www.charlottegroeneveld.nl

Lief,

Je hebt mij nooit ter ziele zien gaan.

De donder niet horen schelden
en mijn helse weerlicht nog
niet mogen aanschouwen.

zachtjes smee ik de goden dat
je mij zal laten.

Zo, naast de dans die ik ooit als mijn
enige dacht te geven.

Zou je mij laten liggen, lief?

wanneer ik je mijn dood, mij hemel
laat zien,

lief, jouw altijd groen, alles zal weer
zien?

Het voelde even,

Destijds heb je mij laten liggen met
adoratie, niet wetende hoeveel seconden
het zou duren.

Je hebt geleden hoe graag ik het
zoutwater wilde beminnen.

Toen, der tijden, heb je mij laten
liggen, niet wetende hoeveel
seconden het zou duren.

Tijd is niet.

Voor ik zou begrijpen dat mijn bestaan
niet weg te spoelen valt.

Je vond het goud, hoe ik stond.

Hopende dat mijn ieder daags wonder
zou zijn
toen jij zo dacht aan mij.

Hoe wonderlijk dat gij zijt.

Hoe wonderen iedere dag gebeuren.

Tijd mag dan niet zijn.

destijds heb je mij bewonderd als het
wonder dat jij bent

Je zou mij laten liggen, lief?

Het water is toch te koud

te kwaad

en jouw handen zijn zo zacht

en jouw hoorers zo luisterend

Je hart is alles waarvan ik bang was

niet meer te zijn.

Je hebt me nooit ter ziele zien gaan.

De donder niet horen schelden.

en mijn helse weerlicht nog niet
mogen aanschouwen.

moge mijn gebeden gehoord en
bewogen zijn.

hoe wonderlijk dat gij zijt.

Liefs,

13 DECEMBER 2019

Lief,

Ik voelde het meteen, toen hij de kamer binnen kwam. Hoe stil het werd. Hij maakte een opmerking over hoe ik al in bed lag en zacht legde ik uit hoe ziek ik was geworden tijdens mijn vlucht. Hij reageerde niet op wat ik zei.

Hij ritste zijn rode sportvest los en gooide deze op de rode bank, naast mijn niet uitgepakte koffer. Hij kwam naast me zitten op bed en zei: “Wil je het nu doen of later?”

Verdwaasd keek ik hoe hij al zijn weg over het bed maakte. “Ik weet het

niet,” reageerde ik. Hij trok het laken van me af en spreidde mijn benen. Hij zei niks toen ik mijn handen uitstak en begon te stotteren.

Ik wist toen wel dat het niet meer uit had gemaakt wat mijn antwoord eigenlijk geweest had mogen zijn.

Toen hij naar mij naar binnen wilde en ik mezelf probeerde te kalmeren zei ik hem dat hij voorzichtig moest doen. Dat was hij niet.

Hij was grof en hardhandig en duwde me hard tegen het matras. Ik kermde het uit van de pijn en sloeg hem tegen zijn zij. Ik weet nog hoe ik daarna sorry zei. En dat dit nog wel een aantal keer zich herhaalde.

Ik zei dat hij moest stoppen, dat het pijn deed. Hij stopte niet.

Dus ik zei het nog een aantal keer.

Daarna worstelde ik me onder hem uit en hing ik met mijn hoofd over de rand van het matras. Terwijl ik hem uit mij voelde gaan, voelde ik ook het bloed uit me stromen. Ik keek naar de grond en hij zei: "Waar ga je heen?"

Het was alsof mijn lichaam het van dat moment over nam. Ik ging weer liggen en deed mijn onderbroek uit.

Daarna liet ik het maar over me heen komen.

"Waarom huil je?"

Ik wist niet eens dat ik aan het huilen was.

“Omdat het pijn doet en ik wil dat je stopt.”

“Dat is normaal.”

Hij keek niet meer naar mij.

“Ik ga komen.”

Ik weet niet meer hoe ik me voelde of dat ik ergens pijn had. Ik keek naar het plafond terwijl hij klaarkwam.

“Ik ben je eerste.”

Is wat hij zei.

Hij stond op en pakte zijn telefoon.

“Kijk wat je hebt gedaan.”

Ik weet niet meer wanneer ik ook op ben gestaan, maar ik keek naar het bed en zag de met bloed bevuilde lakens.

“Ruim het op.”

Ik weet niet meer hoe ik het bed af haalde, maar bij het deel van het bed waar het bloed niet zat zei hij: “Schiet op!”

“Je kan me ook gewoon helpen,” zei ik bijna schreeuwend.

Hij rukte het beddengoed van het matras en smeed het naast me op het rode tapijt met het bloed zichtbaar.

Wat er toen gebeurde weet ik niet meer. Hij zei iets over dat hij een